

Poezia Nr 87

KAFKA IME

Nga shtëpia e vdekjes
marr me vete
kafkën time

pa sytë dikur si lumi
pa flokët që janë bërë erë
pa rrudhat e ballit të bërë mendime
pa buzët plot lutje

s'mund ta varros
pa lotët e nënës
pa vajtimin e motrës
e pa hijen e qiparisit

si librin e moçëm me hieroglife
të nxjerr nga dora e vdekur
e lexuesit të mbramë
e vë në raftin e pluhurosur

që pas mijëra vite dritë
ta mbajë engjëlli në pëllëmbë
duke i hequr pluhur yjesh
lules së ëndrrës